

Onzichtbaar water

Wanneer stilte geweld wordt

Onzichtbaar water

Wanneer stilte geweld wordt

Quinten Joell

Schrijver: Quinten Joell
ISBN: 9789402188912
© Quinten Joell
1^e editie April 2019
2^e editie December 2025

Je voelt dat er iets niet klopt, maar hebt geen woorden.

Voorwoord

Dit verhaal begint op een regenachtige avond in Scheveningen, in een exclusieve club aan de boulevard. De plek zelf doet er niet toe, de tijd evenmin. Wat ertoe doet, is wat er tussen mensen gebeurt wanneer ze elkaar raken zonder het te beseffen. Hoe hun energie botst, vloeit, zich vermengt — soms zacht, soms scherp. Aan de oppervlakte lijkt het chaotisch: reacties die niet logisch aandoen, woorden die zonder samenhang vallen, gebaren die op toeval lijken. Maar wie langer kijkt, ziet iets anders.

Er zijn patronen.

Er zijn rollen die men onbewust kiest, of die voor hen gekozen worden. Waarom de één aantrekt en de ander afstoot. Waarom de één de ruimte vult en de ander kleiner wordt gemaakt.

Die avond worden we getuige van een machtsspel dat omzichtig gespeeld wordt, bijna elegant in zijn subtiliteit. Een spel waarin iemand de mensen om zich heen leest alsof het bladzijden zijn die alleen voor hem openklappen. Iemand die weet hoe hij blikken kan sturen, hoe hij warmte kan veinzen en kilte kan doseren. Die precies voelt wanneer hij moet stralen, en wanneer hij beter glanst in andermans bewondering. Iemand die zichzelf voedt met aandacht, met bevestiging, met de levenslust van anderen — hongerig, maar zelden zichtbaar.

Ook Noa is daar die avond aanwezig. Een mooie, jonge vrouw die zich even laat meedrijven op het bruisende nachtleven, omdat ze ontspanning zoekt in een wereld waar liefde vaak schaars is. Ze heeft geen achtergrond die deuren vanzelf opent: geen rijkdom, geen aanzien, geen indrukwekkende naam. Ze werkt hard, leeft bescheiden, en doet goed zonder erover te spreken. Veel mensen zouden haar voorbijlopen zonder haar werkelijk te zien.

Toch is haar verhaal het vertellen waard. Niet omdat ze buitengewoon is, maar omdat juist het gewone buitengewoon kwetsbaar kan blijken te zijn. Wat haar die avond overkomt, begint als iets kleins: een blik, een glimlach, een toevallige aanraking van levens die elkaar kruisen. Maar in dat toeval schuilt een draaikolk die haar bestaan op zijn kop zal zetten.

En ergens, duizenden kilometers verderop, begint ook het verhaal van Max. Zijn wereld lijkt niets met die van Noa te maken te hebben: haar verhaal is tastbaar, fysiek; het zijne meer innerlijk, abstract. En toch worden ze gegrepen door dezelfde kracht. Een dynamiek die zowel betoverend als vernietigend is, een vorm van geweld die zo geraffineerd is dat je het pas herkent wanneer je er middenin staat.

Het is een macht die geen littekens op de huid achterlaat, maar diep in het bewustzijn klauwt. Een kracht die je verslaafd kan maken aan je eigen pijn, omdat dat soms de enige manier is om te blijven bestaan.

Dat mechanisme, dat universum van aantrekken en afstoten, van verleiden en verschroeien, verdient het om verteld te worden. En het begint daar — op een natte boulevard, waar de regen tegen het glas tikt en niets lijkt te voorspellen hoeveel levens die avond van richting zullen veranderen.

Ik zie dat we dezelfde smaak hebben', klonk een onbekende stem zacht in haar oor. 'Hakken, kousen en een wijntje'. Ze voelde een vinger tikken op een jarretel, die voor kenners een onmiskenbaar bobbeltje in haar rok maakte, en de hand die over de stof van haar rok naar de boord van haar kousen gleed. Het was ronduit brutaal wat er gebeurde; het was niet zomaar een toevallige aanraking op een feestje van collega's met vrienden en bekenden; ze werd onderzocht.

'Een guêpière of gewone jarretels?'

De vraag kwam snoeihard aan. Ze voelde zich betrappt, maar het streelde haar ook dat iemand wist dat ze romantische lingerie droeg. Ze droeg het niet voor niets. Ze wilde zo nu en dan het gevoel hebben speciaal te zijn. Ze hield van mooie lingerie; hoewel ze het voor niemand anders aantrok. Ze had het warme gevoel in haar onderbuik gemist. Verbaasd door wat er gebeurde, en niet in staat om een woord te zeggen voelde ze hoe de rode wijn zachtjes naar de bar werd geleid, vingers raakten haar vingers en duwden het glas uit haar hand. Ze rook een zoete parfum die haar ontspande. Ze inhaleerde diep en sloot haar ogen. Heerlijk... heerlijk. Ze liet zich door de hand meevoeren naar de dansvloer, waar lichamen zacht heen en weer bewogen.

Ze legde haar gezicht in de hals met de parfumgeur en liet toe dat een hand zachtjes haar heupen aanraakte. Ze werd meegenomen in de dominante ritmische bewegingen tegen haar lichaam. De onbekende stem rapte zachtjes in haar oor en de zware repeterende bas van Tupac's "California" trilden in haar lichaam. Ze werd totaal verleid door de bewegingen en de handen om haar lijf. Ze streelden haar heupen, haar hoofd, haar haren. De bas ging door haar heen, zweepte haar verder op. Ze voelde hoe de onbekende mond zachtjes koelend tussen haar

borsten blies. In ogenblik stopte de tijd, ze was niet meer op aarde.

Aan de bar dronken ze meer rode wijn, en uiteindelijk werd ze door de onbekende meegenomen, naar een huis vlak in de buurt. Het was een achtbaan van emoties waar ze zich op bevond. Hoge pieken die haar een onbeschrijflijk gevoel van extase gaven, gevolgd door de diepe run waarin ze zich heel even afvroeg waarmee ze bezig was, een one night stand, waar zou het toe leiden? Een onweerstaanbare kracht had haar lichaam en geest overgenomen. Het vooruitzicht om aangeraakt te worden, bemind te worden... ze wilde het.

‘SSSSHH,’ klonk het in de deuropening, kort erna gevolgd door een tong die haar mond hartstochtelijk zoende. Het was een film waarvan ze nooit gedacht had dat het haar zou overkomen. Misschien toch, liefde, een gezin met kinderen, een partner. Het bed was heerlijk zacht en het lichaam tegen haar was zacht en warm. In een wirwar van armen en benen viel ze in slaap.

‘EN JIJ BENT?’

Dekens werden weggetrokken. Ze schrok hevig, maar de glimlach op de kindermond, stelde haar gerust. Meteen kroop het kleintje in bed tegen haar aan, even was het onwennig, maar dat gevoel verdween snel.

‘Met mij krijg je ook de kids erbij he,’ zei Natasja.

Ze was niet van plan om verliefd te worden, maar het gebeurde haar. Hoewel ze niet een type was om voor een nacht met iemand mee te gaan, voelde dit vanaf het begin anders. Het was voorbestemd, het moest gebeuren, ze kon er met geen mogelijkheid aan ontkomen. Bedacht ze. Alles wat passeerde liet ze gebeuren, en gek genoeg was het vanaf het eerste moment een gevoel dat ze zolang graag wilde; thuiskomen. Ze draaide zich nog een keer om en streelde Natasja.

‘Of dump je me?’

Noa keek verschrikt op. 'Sorry?'

'Ik wil het gewoon weten. Gister was je behoorlijk bezig om me te verleiden en je hebt me in bed gekregen, dus ik wil even weten of het je alleen om lust ging of dat je misschien denkt dat we iets kunnen opbouwen?'

De opmerking van Natasja verraste Noa volkomen. Ze was op slag klaarwakker en dacht hoe de avond gister verlopen was, het was Natasja die haar benaderd had en verleid, Noa was er niet op uit geweest. Ze twijfelde wat ze had gedaan dat Natasja zo stellig dingen omdraaide en voelde zich schuldig dat ze misschien dingen had gedaan die niet gepast waren en daarmee Natasja had gekrenkt.

'Ik heb een wijntje op gister maar ik kan me niet herinneren dat ik iets raars heb gedaan naar je,' zei Noa. 'Als dat zo is, dan mijn excuses. Maar ik wil je heel erg graag leren kennen, wat mij betreft is het niet voor een keer geweest.'

Natasja glimlachte. Ze hoorde graag dat mensen excuses naar haar maakte. 'Je hebt het weer goed gemaakt,' zei ze. 'Ik blijf nog even liggen, kan jij koffie voor me maken? Je vindt het vast wel beneden. En anders vraag je de kinderen maar waar dingen staan.'

Noa stond op. Ze wilde iets zeggen maar Natasja onderbrak.

'Ssst,' zei ze, 'luister. Ik ben 's morgens niet op mijn best. Sorry daarvoor en dat weet je nu ook meteen. Ik heb je een hele leuke avond gister gegeven, dan kan er wel iets kleins als een bak koffie voor me maken tegenover staan?'

Noa had van het een op het andere moment een relatie, sloeg de eerste fase van buitengewone en alles bepalende verliefdheid over, het was er gewoon. Natasja was attent naar haar, verwendde haar in het bijzijn van andere mensen, sprak buitengewoon lovend over haar nieuwe liefde naar iedereen die het maar wilde horen.

Door de manier waarop ze aandacht kreeg, met elkaar leven en dingen delen, groeide het samenzijn uit als een vanzelfsprekendheid. Haar partner leek een lot uit de loterij, alles klopte, ze waren het over alles samen eens, en al hun interesses en gevoelens waren hetzelfde. Een relatie die er altijd leek geweest te zijn, en waar ze na een tijdje niet meer buiten kon. Zij, de kinderen. Ze was moeder van de een op de andere dag. Ze was ook meteen huisvrouw. Huis schoonmaken, boodschappen halen, eten maken. Probleempjes oplossen, rekeningen betalen. Administratie op orde maken die al tijden had gelegen. Aandacht geven aan de kleding van de kinderen, die al lang was verwaarloosd. Ze kocht nieuwe kleren voor de kleintjes, stak ze in een nieuwe garderobe maar ook in een nieuw sportoutfit. Sporten was belangrijk voor de kinderen. Ze leerden er sociale vaardigheden van, maar ook in beweging zijn is erg belangrijk. Om de kleintjes thuis te vermaken kocht ze, ze kon hun verlangen niet weerstaan, allerlei spelcomputers.

Noa nam de relatie, zeker ook omdat er kinderen bij betrokken waren, heel serieus. Gek genoeg was Natasja als biologische moeder heel anders naar de kinderen, soms een beetje onzorgvuldig zelfs. Noa vulde een gat in de familie op.

Ze had respect voor het leed dat Natasja had geleden als alleenstaande moeder met een man die niet meer naar de kinderen om keek, geen alimentatie betaalde, er eigenlijk nooit voor haar was geweest. Natasja zei haar, dat ze er heel veel pijn van had, en om dat leed te verzachten deed Noa erg haar best in het gezin. Dat was niet eenvoudig, want ondanks alles wat Natasja had meegemaakt had ze een hoge standaard en stelde veel eisen. Natasja was niet snel tevreden en Noa moest haar best doen om haar geliefde te tonen hoe zeer ze het meende met hun relatie. Het was meerdere dagen per week dat ze – doodmoe- na alle klusjes in huis, boodschappen doen, eten maken, met kinderen zitten voor school, urenlang luisterde naar

gemopper, frustratie en boosheid. Negatieve energie die ze telkens aanhoorde, en waarvoor ze probeerde oplossingen te vinden. Noa was een vrouw die wilde praten over dingen die niet goed liepen, zo hoort het te zijn in een relatie. Maar de problemen leken niet over een ding te gaan. Keer na keer waren het andere problemen; het ging over van alles, over dit en dat, en oplossingen waren zo niet te vinden. Noa probeerde te ontdekken welk mechanisme er schuilging in haar gedrag dat Natasja telkens boos maakte. Vol verbazing zag ze het gebeuren dat haar geliefde om niets, als ze thuis op de bank zaten, of aan tafel tijdens het eten, explodeerde in woede om dingen die ze niet begreep. Het waren te onbenullige zaken die ze "fout" had gedaan, en fles limonade kopen van een ander merk, de post niet op een bepaalde manier op een bepaalde plek op tafel gelegd. Alsof er een onbekende boosaardige kracht van buiten deze wereld naar binnen was gekropen. De woede aanvallen konden uren aaneen duren, en ze werd uitgescholden, en had werkelijk geen idee wat ze precies verkeerd deed. Het werd slechts rustig als ze haar excuus aanbood voor haar gedrag. Natasja werd rustig als Noa nadrukkelijk haar excuus aanbood voor haar gedrag die dag, dat ze het fout had gedaan, en beloofde het niet meer zo te doen.

Haar partner zocht grenzen op, en leek het heerlijk te vinden om in conflict te leven. Noa werd ermee geplaagd, om niet te schrikken en bang te zijn. Het leven was, zo vond haar partner, een speeltuin waar je je identiteit moest zoeken. Je ware aard, en daar was geen plaats voor watjes. In het ware leven bleven alleen de sterksten overeind. Survival of the fittest. Voor Natasja was Noa wel okay, als ze in het echte leven leerde om overeind te blijven en om geen zelfmedelijden te hebben als ze niet tegen spanning kon. Een relatie kent spanningen en na ruzie kan je het altijd weer goed maken. Het is maar net hoe je het zelf ervaart, en ze werd voor de vraag gesteld of ze niet een zwak persoon was, als ze het zo zag. Ze kon daar geen

antwoord opgeven. Ze was nooit iemand geweest die ruzie maakte of kritiek had op andere mensen. Dat zat niet in haar aard. En het opzoeken van conflicten kent ook een negatieve kant; een conflict kent verliezers. Ook als je een conflict hebt uitgepraat, is er altijd iemand die beschadigd is.

Noa was niet altijd onzeker geweest over het aangaan van een relatie. Maar dat veranderde door een grote brand. Niemand hielp – behalve zij. En het vuur had haar daarvoor gestraft. Het had haar gezicht geraakt, en een mensenlichaam verdraagt geen vuur. Jonge mannen – potentiële partners – schrokken als ze haar recht in het gezicht aankeken. Ze vonden haar wel ‘bijzonder’, maar ook ‘excentriek’. Geen vrouw om mee te pronken. Van oudere mannen kreeg ze meer aandacht – bepaalde mannen. Mannen die een verlegen of bescheiden vrouw zochten om over te heersen, of om ‘vader’ over te spelen. Dominante types, die graag controle hadden.

Natasja speelde een verwarrend spel met haar. In het bijzijn van anderen – familie, vrienden, onbekenden – deed ze uitermate vriendelijk en attent. Maar tegelijkertijd deed ze neerbuiwend over Noa. In het begin dacht Noa dat het een soort SM-spel was: publiekelijk vernederd worden. Maar bij het uitgaan ging Natasja steevast op zoek naar aandacht van mannen. Dat was niet moeilijk: twee vrouwen in korte rokjes, waarvan één zichtbaar flirtte met haar benen. Complimentjes waren snel verdiend. Maar Natasja ging veel verder.

Ze pijnigde Noa met denigrerende opmerkingen over haar gedrag, haar familie, haar werk. Geraffineerd – vermomd als grapjes – en in de vrolijke sfeer van het uitgaan. Mannen lachten, bewonderden Natasja, die straalde. Noa ging dan maar alleen naar huis. En wist wat er achter haar rug gebeurde: veel drank, veel spot, en bewondering voor Natasja – de heldin.

Als ze thuiskwam, lag Noa in bed. Maar Natasja duurde vaak uren voor ze erbij kwam liggen. En als ze dat deed, lag ze aan het uiteinde van het bed, met haar rug naar haar toe. Elke poging tot toenadering werd afgewezen. Dan begon het: de stiltebehandeling. Dagenlang geen woord. Alsof Noa niet bestond. Natasja deed al weinig in het huishouden, maar tijdens die periodes deed ze helemaal niets. Als Noa thuiskwam van haar werk, schonk Natasja een limonadeglas vol wijn voor zichzelf in, ging ergens zitten, en dook in haar telefoon – Facebook, LinkedIn, lachend om berichtjes met anderen. Zonder een woord te zeggen, bekeek ze het eten dat Noa voor haar had gemaakt, stond op, pakte eigen groenten en kruiden, en bereidde iets anders. Wat Noa had klaargemaakt schoof ze weg. Ze at haar salade. Of een cracker.

Het neerbuigende gedrag scheurde Noa van binnen open. Maar ze zei niets. Emotionele pijn is moeilijk te verwoorden.

Soms duurde het een week. Soms langer. Pas als Natasja geen aandacht meer kreeg van anderen – of zich verveelde – keerde ze terug. Plotseling.

‘Oké, we doen weer normaal,’ zei ze dan, alsof er niets gebeurd was.

‘Als jij de volgende keer dat we het gezellig hebben nou niet zo achterlijk doet en weggaat... Ik vraag me trouwens af of je überhaupt begrijpt hoe je zélf doet. Heb je daar weleens met iemand over gepraat?’

In het begin dacht Noa er vaak aan om de relatie te stoppen. Maar dat deed ze niet zomaar. Er waren diepe gevoelens. Een sterke drang om bij elkaar te blijven. Maar de woede die Natasja bij vlagen overspoelde, en die zich richtte op Noa, was moeilijk om mee te leven. Na de woede kwamen de stiltes. Die duurden lang. Dagen waarin Noa werd genegeerd, geneutraliseerd, geannuleerd. Het ergste wat haar kon overkomen:

ontkend worden. Niet bestaan. En dan dacht ze: ligt het echt allemaal aan mij?

Volgens Natasja wel. Alles was Noa's schuld. En Noa was niet iemand die geloofde dat ze perfect was. Natuurlijk had ze fouten. Ze was Natasja zelfs dankbaar dat die haar erop wees. Zo kon ze aan zichzelf werken. Dacht ze.

En dus liet ze het zo. Altijd. Ook al deed het pijn. De vraag van binnen – hoe lang laat ik dit nog gebeuren? – werd steeds luider. Maar die stem verdween zodra Natasja, na een nacht ruzie, 's morgens weer met een kop thee en een glimlach op haar nachtkastje stond.